

JURNALUL POEMELOR

(N.A.: *Poemele își aleg aici zilele de jurnal. Zile în care poemele au fost scrise. Poeme rămase în sertar, originale, nepublicate niciodată, nicăieri. Sunt tot în anul 1987, în 19 februarie am împlinit 37 de ani, locuiesc la Focșani și sunt bibliotecar la Biblioteca Județeană Vrancea, se luca și sâmbăta*)

Sâmbătă, 28 martie

După ora 7 nu mai pot să dorm, ba Laurențiu, fiul, are o problemă, ba sosește Relu (fratele soției, pensionat de boală) să facă engleză cu nepotul lui (și are un succes nebun, Laurențiu ia și azi nota 10 la engleză, nu ne vine să credem), ba sună telefonul, ba urlu la copii de deasupra apartamentului nostru să înceteze cu balamucul – în plus, te sufoci, e un miros irespirabil de carbid, se sudează undeva la bloc (în Strada Bucegi, la intersecția cu Strada Brăilei), e prăpăd... Dar nu mă las, rămân în pat până la ora 11, sunt în zi liberă. Îi mulțumesc lui Relu că a venit (aflu că Memi, mama lui și a Doinei Popa, a căzut de două ori în fața bisericii azi, ce semn o mai fi și asta?), Laurențiu pleacă la școală. Mă îmbrac, plec și eu în oraș (Doina e la serviciu): iau de la Cuptorul de Aur două pâini de 8 lei bucata (noutate), fără cartelă, caut pompă de bicicletă, apoi, degeaba, caut și macaroane, nici pomeneală... Trec pe la „Olga”, respir ușurat, a ieșit bine la inventar, temerile mele că-și pierde slujba și nu mai am de unde să cumpăr nimic pe sub mână au fost inutile... Caut tot orașul presă la zi, numai pe sub mână găsesc să cumpăr *Magazin* și *Suplimentul Fotbal*, pe care le iau de regulă sâmbăta și pe care le arunc după ce le citesc. Cumpăr două pungii de mere (17 lei) și două pungii de fidea (14 lei). Sosit acasă, găsesc la cutia poștală un plic și... din acest moment se oprește în loc roata zilei! Pur și simplu de aici înainte, până la culcare, mă voi chinui, gata să-mi dea lacrimile! Sunt cu nervii la pământ... Sosește și Doina acasă, nu-i dau scrisoarea primită de mine de la Editura Eminescu, dar îi spun despre ce e vorba: îmi va respecta supărarea (și suferința, că sufăr efectiv fizic, am o stare de rău generalizată), pentru asta îi rămân îndatorat... Ce să fac azi să uit, cât de cât de vestea rea primită? Fac în sufragerie curățenie în amănunt. După care stau cu ochii pe pereți imediat după ce se termină programul la televizor la români și la Chișinău (ora 15.30). Doina a început corectura cărții ei abia dactilografiate, stă în dormitor (asta, după ce a făcut curat aici și în camera copilului, pe holuri și în bucătărie, rapid, după ce am mâncat împreună și după ce a pus fasole la fiert). Mă hotărâsc să mă pun la birou și să

scriu pe furiș un poem de la ora 16! Până la ora 16.40 îl și transcriu:

Are calități antidepresive

un boboc de magnolie pompând aerul în
puțul
vremii, cu
ajutorul unor foale uriașe, prin țevi de lemn:
în
puț, unde se bat între ele
particulele
ce aduc informații despre viitor
în prezent...

Un boboc de magnolie care se pregătește
de pe
acum să coboare în cealaltă
parte a anului, în împărăția celor
neîntâmpate
încă, a celor moarte care vor
învia: își
parfumează batista, îți pune cercei de
smarald,
se înfiorează erotic și răspunde
tuturor întrebărilor
ce-i vin în minte cu buzele strânse. Înălțat
pe vârf,
pentru a vedea dacă nu cumva
locuiește cineva de sex opus dincolo de
ziduri, cu

influențe vătămătoare. Își suspendă
procesul de gândire.
Își întoarce auzul către cer...
Un boboc de magnolie, care are calități
antidepresive:
stă acum pitulat și așteaptă...

Poemul scris acum n-a avut darul să mă calmeze,
din contră. Sentimentul zădărniceii, că ar trebui să mă
las de scris... Sosește Laurențiu fericit, a primit totuși

nota 10 la engleză – pleacă la cinema. Vine o colegă de serviciu de-a soției la noi, nu vreau s-o văd. Cu spatele întins pe canapea, ațipesc prost, până mă ia frigul, mă mut în dormitor și mă culc sub plapumă. Apare acum „citorul de contor electric”: am depășit cu 22 de kilowati norma de 47, ce ne va mai aștepta? Pus pe picioare, citesc din proza cu care a debutat editorial Gh. Neagu, sunt în neregulă... Deschid televizorul, Nicocea (Nicolae Ceaușescu) a plecat în Angola, în România e serbată suirea lui la tron. Film, „Ediție specială”, cu H. Bogart, captivant: uit pentru o clipă de mizeria condiției mele. Laurențiu va pleca la Sud, îi e dor de bunici. La ora 23 mă așez la birou și scriu aici, în registrul-jurnal. Afară, aceeași mohoreală, 5 grade C. Am două afte bucale dureroase: cea de pe limbă mă face să nu pot vorbi! Am o stare generală proastă. Doina se culcă la 23. De la miezul nopții citesc poezie latino-americană: fac orice să-mi distrag atenția de la plicul sosit azi. Mă culc după ora 1 (de fapt, după ora 2, în noaptea asta de sâmbătă spre duminică ora 0 devine ora 1).

Iată, pentru a câta oară nu mă învăț minte: niciodată parcă n-am primit o lovitură mai directă... Ca un făcut, se răzbună iar condiția mea. Săptămâna asta (probabil presimțind vestea primită azi, în plic, de la Editura Eminescu) am făcut mare caz că sunt... „scriitor” (deși nu există o asemenea profesiune în nomenclatorul de meserii, dar scriitorul român profesionist există) și am cerut să fiu respectat ca atare la locul de muncă (am, totuși, trei cărți ale mele de versuri publicate, ba chiar una e premiată de Uniunea Scriitorilor)! Directoarei mele, Liliana Zaharia i-am atras atenția că vrea, nu vrea, eu sunt un scriitor și normal ar fi să se țină cont de situarea mea socială și să nu mi se mai scoată ochii că întârzi jumătate de oră sau că lecturez un ziar la Biblioteca Județeană Vrancea! Să nu uite că am fost angajat aici prin concurs și de pe poziție de scriitor... Scriitor nevoie mare! Ba chiar și lui Grigore Leaua, instructor la Comitetul Județean de Cultură și Educație Socialistă (CJCES) Vrancea i-am strigat că nu accept să fiu băgat în nici o comparație, când la mijloc e vorba de un activist politic! Eu sunt scriitor independent, i-am spus, și nu fac politică... Ba, cu o săptămână înainte, șefei CJCES Vrancea, Georgeta Carcadiă, nu mă rușinam să-i sugerez că, totuși, chiar dacă eu sunt considerat ultimul om din literatura vrânceană, sunt un scriitor și aș merita un tratament pe măsură, odată ce toți ceilalți scriitori vrânceni sunt răsfățați de soartă... Așadar, sunt scriitor! Scriitor pe naiba! Sunt scriitor, îmi impresionează eu naivii mei șefi (vorba vine, că nu-i impresionează deloc) pe 24 martie 1987 la Focșani, când la București se... dactilografia o scrisoare de la Editura Eminescu (pe care am primit-o azi, recomandată și cu confirmare de primire; poștărița nu s-a deranjat să urce la etajul doi, unde locuiesc, a semnat ea în locul meu și bine a făcut). O scrisoare semnată de directorul Editurii Eminescu, Valeriu Râpeanu și de redactorul Aurelia Batali că, din care am aflat că, de fapt, nu sunt nici pe departe un scriitor! Nu sunt un scriitor, ci doar un închipuit... Că n-am umor, știu, dar că nu sunt scriitor... Asta, în timp ce Doina Popa, soția, nu

mai înceta să-mi atragă simpatia, susținând că eu pe tot ce pun mâna și scriu... Vai de capul meu! Doina: că sunt inconfundabil și când scriu o epistolă, darmită când scriu poezie sau proză, că am pe dracul în mine... Ei bine, iată, „documentul” (scrisoarea de la Editura Eminescu) vorbește: după ce începutul acestui an a fost diabolic, am parte începând de azi și de o coborâre în Infern... După ce soțioara mea scumpă m-a îmbolnăvit de nervi cu hachițele ei, după ce Mircea Ciobanu (redactor la Editura Cartea Românească) mi-a trasat sarcină să vin de urgență să iau romanul meu „Grijania” din editura lui că nu mai are ce face cu el (existând în portofoliu nu știu ce referat suspect, probabil am fost declarat „dușman al poporului”), poftim, vine și vestea de sfârșit pentru „Romanul basm”, subintitulat „Trup și Suflet”... (*Nota LIS-2009: ambele romane, „Grijania” și „Romanul basm / Trup și Suflet”, scrise în 1984 și 1986, n-au putut să apară decât după 15 ani, în 1999 și 2002, când mi-am amintit că le am în sertar, editurile Paralela 45 și Dacia propunându-mi să le public; până la Revoluție n-am putut să le tipăresc, fiind pus la zid de „referatele” habar n-am cui; din păcate, am scăpat din vedere să mă interesez, să aflu exact ce s-a întâmplat cu ele când au fost predate la editurile Cartea Românească și Eminescu... Scrisoarea primită de la Editura Eminescu pe 28 martie 1987 a fost jignitoare, îmi pare rău că am rătăcit-o, să o dau publicității. După Revoluție, directorul Editurii Eminescu, Valeriu Râpeanu (istoric literar, înalt activist PCR-Securitate) a fost alungat, au venit în loc director Eugen Negrici și Mircea Ciobanu, iar redactorul Aurelia Batali mi-a cerut de câteva ori scuze pentru „incidentul” cu scrisoarea și nepublicarea „Romanului basm”, repetându-mi că „vremurile ideologice” au fost de vină. În contrapondere, Aurelia Batali mi-a solicitat o carte pe care ea să mi-o redacteze. Bineînțeles, politicos, fără să-mi fi trecut însă supărarea, i-am dat o carte de versuri scrisă până la Revoluție, care avea să primească inclusiv Premiul Academiei Române, intitulată „Singurătatea colectivă”, în 1996, o carte întârziată atunci ani la rând de „cenzura economică postcomunistă” instalată rapid la Editura Eminescu; editură fără noroc, pusă pe linie moartă după „privatizare”, azi dispărută din peisaj)*

Duminică, 29 martie

Oră de vară începând de astă noapte: ora 0 a devenit ora 1. Nu prea am parte de somn, visez urât, mă trezesc mereu: unde o să ajung cu starea mea actuală sufletească? O să ajung departe, cu siguranță: la colț mă așteaptă numai surprize neplăcute, pușcărie politică, spital de nebuni, mină de ultim om... Sunt profund afectat de scrisoarea de la Editura Eminescu, care-mi îngroapă „Romanul basm”, chiar dacă nu vreau să recunosc, subconștientul e dat peste cap. Doina corectează în continuare, de la trezire, filele dactilografiate la „Ca frunza-n vânt”: până se hotărăște să vină lângă mine și nu mă lasă până nu... „Dc”. Mă pun pe picioare și mă spăl cu apă încălzită pe aragaz. Mănânc, apoi stau cu Doina la televizor prost până la ora 14.45, e duminică, nu? Scrisoarea de ieri îmi face rău în continuare, de ce a

trebuie să fiu în asemenea hal desființat? Doina se retrage la ea în cameră (în dormitor), eu mă așez în sufragerie la birou și... scriu un poem! Slavă cerului, mă răzbun și eu pe prostia mea cum pot, scriind versuri de la ora 15 la 15.45 (timp în care transcriu poemul), deranjat de soție și de copil, sosit de la bunicii lui, din „Sud”:

Șapte păcate

hibernează, ia te uită: mândria, invidia, mânia,

lenea, avariția, lăcomia, desfrânarea. Le numeri: șapte. Plus ziua bună, care va veni. Va veni ziua bună

și

pentru tine, dacă nu se va sinucide:

fii plin de speranță,
ziua bună hibernează și ea, deocamdată e înămolită.

Înnămolită pe undeva, iar firele de iarbă, care i-au

crescut pe spinare, printre adânciturile pline de scoici de apă dulce, te-

ar

putea gădila la nas...

Cum să nu te ispitească ziua

bună, care te va umfla de entuziasm: e iar pe val,

n-o simți? E pe aproape, nu-i ascuți muzica lanțurilor? Dată cu

slănină să capete luciu, e gata să te treacă podul.

Podul acoperit cu aramă? Ce caraghioasă e, ce pitică... Ai

grijă, în timpul reconstrucției, cu anii, așteptând

ziua cea bună, unii se feresc să nu li se îngroape umbra... Îți

e inima îngălbenită azi, suspini: șapte păcate, pe

toate le ai, ele hibernează în tine, într-un fel sau altul, dar unde e ziua bună? Nu vine? Strigi iar: ziuă bună, care-i slujești pe zei, slujește-mă și pe mine...

Mă relaxez. Citesc din revistele *Astra* și *România literară* (mă revoltă de-a dreptul provocarea cu manifestul ce circulă în străinătate pentru recucerirea Ardealului de către unguri! Titus Popovici reacționează cu adjective pe măsură). Facem „baie generală” (întâi Doina, apoi eu) la lighean cu apă încălzită pe aragaz în cazanul mare: nici ieri, nici azi nu avem apă caldă la robinete, iar „se lucrează”, cică, la blocul nostru. Laurențiu stă până la ora 19 pe afară: e prima oară când iese anul ăsta cu bicicleta (bicicleta avea roțile dezumflate; i-am dat o sticlă cu vin să meargă cu ea la cineva la punctul termic 44, să-i umfle roțile)... La televizor, un film surprinzător spaniol: „Ultimul bal”. De la 22.30 la 12 noaptea mă ocup de Laurențiu: botanică și dirigenție, are de răspuns la vreo 13 întrebări politice, of... Aflu că Nicolae Balotă a rămas și el în Franța! Citesc și azi din proza lui Gh. Neagu (obligație). Mă culc după 1.

Ce să mai fac? Scrisoarea de ieri mi-a adus un nou sfârșit pe tapet... O întreb pe Doina Popa: „ce să faci, aștepti”. Repetă sfatul meu dat celor ajunși la ananghie: să lase timpul să rezolve ceea ce tu nu poți rezolva... Doina e fericită de corectura pe care o face și azi la al treilea roman, care e mult mai bun decât cel de-al doilea roman al ei, îmi mărturisește. Are toate motivele să fie tandră cu mine și să mă... înțeleagă, firește... (*Nota LIS-2009: sunt pasaje în jurnal pe care nu le pot reda aici, e alegerea mea, pătesc asta permanent, mă autocenzurez, nedorind să lezez orgoliul nimănui, deși nu mi se pare normal; aceasta e problema jurnalelor mele „imprudent de sincere”, pe mine mă pot face praf, să-mi dau de gol toate considerațiile neconvenabile personale de la un moment dat, dar nu pot să public judecățile mele negative subiective conjuncturale la adresa altuia; probabil că ar trebui într-adevăr publicate jurnalele „așa cum sunt, fie și nedrepte” numai după moartea autorului; sau și după moarte trebuie avută mare grijă, să nu se atenteze la imaginea celor pomeniți în jurnal, rămași în viață? În acest sens, ce e de făcut, nu se pot publica jurnalele decât selectiv? Nu pot să uit reacția dură, irațională a scriitorilor la jurnalele incomode ale lui Paul Goma, mai viu azi ca niciodată. Sau la paginile de jurnal ale lui Eugen Barbu, după ce Eugen Barbu a murit, apărute chiar în paginile revistei Pro Saeculum... Există norme deontologice în acest sens? Întreb, fiindcă suntem pe teren minat literar, jurnalul unui scriitor în sine fiind un document literar, deci „de ficțiune”, relativizat, de regulă absolvit de acuzații de calomnie sau insulte) Am un suflet atât de negru, că nici nu mă mai interesează viitorul apropiat: 1988 va fi un an fatal pentru mine? Așa mi s-a ghicit sau așa mi l-am programat eu? Anul ăsta îmi pregătesc sfârșitul: probabil voi strica tot ce am înălțat până acum, de la „un nume în literatură” (nu contează că e trecător), la a avea o familie! ăsta e blestemul meu, să o iau mereu de la capăt: sunt la mare ananghie. Să ai doi „copii de hârtie” pe moarte (în manuscris definitivat, dactilografiat, romanele „Grijania” și „Trup și Suflet”) într-un an, cu diagnosticul dat în trei luni din 1987 doar, e disperant. Sunt blocat, nu mai văd nici o ieșire.*

(5 februarie 2009. București)